

jeg har i alt Fald ikke kunnet finde nogen saadan kongelig Resolution, men Marineministeriet har ganske vist principmæssigt været ordnet paa samme Maade som i dette Forslag. Derimod er dette ikke Tilfældet med Krigsministeriet, hvad i øvrigt det ærede Medlem fra Ringkøbing senere fik Lejlighed til at oplyse, idet den Ordning, der der er indført, skriver sig fra en allerhøjeste Resolution af 31. Maj 1868. Der var den Gang gaaet en Tid af 20 Aar, hvor Ordningen af Krigsministeriet var falden ganske sammen med den principielle Ordning af Marineministeriet, og det var saadan, man gik til Forandringen.

Sagen blev ikke fremmet i den ekstraordinære Samling, uagtet man mente, at det var som Fod i Høse at gaa til, Fler-tallets Ordfører vilde ikke have noget Udvalg nedsat. Men Sagen kom paa ny frem den 5. Oktober, og da den nuværende Forsvarsminister kom tilbage fra Udlandet, kom den til Forhandling.

Det blev i 1905 indført som en Slags Statskik, at naar man skal have en Minister i Danmark, er der to Egenskaber, der kræves af ham: at han skal være Medlem af Folketinget, og at han skal være Medlem af Regeringspartiet. Naar de to Ting ere til Stede, spørger man ikke om andet og mere. Det, som burde være det bestemmende, Besvarelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt den paagældende har Kundskaber til at staa i Spidsen for en saadan Administration, spurgte man ikke om. Nu var der imidlertid det, at den nuværende Forsvarsminister lige var traadt til. Han traadte ind til en fremmed Verden, som han ikke kendte, og han traadte ind til en Administration, som han heller ikke havde prøvet, saa han ingen Erfaring havde om, hvorvidt den Ordning, som havde været gældende i lang Tid, i Virkeligheden kunde siges at være tidssvarende. Men jeg kan forstaa, at Lovforslaget blev forelagt, da det nu en Gang var kommet frem.

Gaar man tilbage i Tiden og ser, hvorledes Ordningen var indtil 1868, har jeg allerede nævnt, at den principmæssig var den samme som i Marineministeriet. Man havde i 1867 vedtaget Hærloven. Indtil den Tid havde man i lange Tider i Grunden ikke haft nogen Organisation af Hæren, thi Organisationsplanen af 1842 var bleven ændret saaledes, at nogen fast Organisation havde man ikke. Nu fik man en Lov i 1867, og den gav Midlerne til, at man kunde, om man havde

villet, omorganisere Krigsministeriet saaledes, at man fik den mest betryggende Garanti for, at Sagerne blev afgjorte paa hensigtssvarende Maade, og at man tillige kunde opnaa betydelige Beparelser. Noget tilsvarende havde man ikke i Marineministeriet. Man havde indført en Generalinspektør for Vaabnene, og Lægekorpset, Auditørkorpset og Forplejningskorpset havde faaet deres særlige Chefer. Det kunde man bygge paa. Man maa huske paa, at ingen Sag kan komme til Krigsministeriet uden ad Tjenestevejen. Hvis saaledes f. Eks. en Bataillon vil fremsætte et Forslag, gaar det fra Bataillonens til Regimentet, derfra til Brigaden eller Divisionen, derfra til Generalkommandoen, og saa gaar det til Krigsministeriet. Enhver af disse Institutioner har Lejlighed til at udtale sig om Forslaget, saa at det kan siges, at Forslaget, naar det kommer til Ministeriet, er sagligt oplyst af alle de Autoriteter, der kunne have nogen Mening om det, i en saadan Grad, at det, der ligger tilbage for Krigsministeriet, kun er at tage Beslutning om, hvad der endeligt skal gøres i Sagen. Af den Grund vilde en Direktør og et Sekretariat være fuldstændig tilstrækkeligt, og en saadan Ordning har man i Svejts. Naar man imidlertid gik til den Ordning, som nu er gældende i Kraft af Anordningen af 31. Maj 1868, var det ingenlunde af principielle Grunde. Det var for dem, der havde Kendskab til Forholdene, rent og skært af personlige Grunde.

Saa foretog man det store Skridt at udsondre fuldstændig en Del af Krigsministeriet, navnlig Forplejningskorpset, men dog paa en saadan Maade, at man beholdt en stor Del af Forplejningskorpsets Virksomhed tilbage i Krigsministeriet. Forplejningskorpset tog altsaa en Del af Sagerne med sig og blev etableret nede ved Frederiksholms Kanal. Da man saa skulde organisere Krigsministeriet, delte man det i 2 Departementer, første og andet, hvoraf første Departement som det ene Kontor beholdt Personellet, som det hidtil havde haft, medens der som det andet Kontor blev skabt et fuldstændigt Forplejningskontor, der gennem lange, lange Tider som Kontorchef havde en Overintendant for Forplejningsvæsenet, og i øvrigt fordelte man de andre Sager vedrørende Forplejningskorpset paa de 3 andre Kontorer, hvorved man kom til en saa uheldig Ordning, at det fjerde Kontor befatter sig i Øjeblikket ikke alene med Be-